

ACI BİR KAYIP

Yunus ZEYREK

30 Haziran günü Antalya'dan gelen bir telefonla sarsıldık: "*Hocam, babam Kazakistan'da vefat etmiş!*" Arayan Nazım Kadırov'un kızı Mehteber Hanımdı.

Ne yapacağımı şaşırdım. Her fani gibi Nazım ağabey de vefat etmişti. Ama daha genç ve dinç, dimdik yürüyen dağ gibi bir insanın ölüm haberine inanmak kolay olmuyor.

Ankara'da açmış olduğumuz fotoğraf sergisinde soldan Hasip Balcı, Mürefeddin Sakimov, Nazım Kadırov, Yunus Zeyrek 9 Ocak 2012

Nazım ağabey, Ahıska'nın Tsre köyünden bir ailenin çocuğu olarak Özbekistan'da dünyaya gelmişti. Kazakistan'ın Taraz şehrine bağlı Ayşe Bibi köyünde yaşıyordu. Bu köyün okulunda yıllarca matematik öğretmenliği ve idarecilik yapmıştı. Vatan yolunda bütün hareketlerin içinde yer almıştı. Bir gün oturup bu mücadeleyi bir de onun ağzından yazmayı düşünüyordum. Kim bilirdi ki böyle erken bir zamanda ansızın aramızdan kayıp gidecekti...

Nazım ağabeyle galiba 1996 yılında Ankara'da Türk Dil Kurumunda konuşma yaptığım toplantıda tanıştık. Sonra her Türkiye'ye geldiğinde arardı, görüşürdük. İki kızı Türkiye'de hukuk tahsili yaptı, her ikisi de avukat oldu ve aile kurdular. Bu iki kardeşin büyüğü olan Mehteber Hanım, 2004-2007 yılları arasında başkanı olduğum Uluslararası Ahıska Türk Dernekleri Federasyonunda genel sekreter olarak çalıştı, bu arada Ankara Hukuk'ta master yaptı. O sırada kardeşi Azize de Gazi Üniversitesi

Hukuk Fakültesinde okuyordu. Dolayısıyla Nazım Kadırov'la yakın bir hukukumuz oldu.

2006 yılının Eylül'ünde Kırgızistan seyahatimi bitirdikten sonra Nazım ağabey bir jeeple Kazakistan'dan Bışkek'e gelip beni almıştı. Ne tatlı bir yolculuktu. O uzun yol nasıl geçti anlamadan Kazakistan'ın Taraz şehrine geldik. Bu şehirde bir hafta kaldım. Bütün Ahıskalılarla görüştük, biliştik, konuştuk ve onları dinledik.

Taraz günlerinden birini de Nazım ağabeyin köyünde geçirdik. Beni Ayşe Bibi köyüne götürdü. Bu köye adını veren Ayşe Bibi türbesini ziyaret ettik. Orada hediyelik eşya satanlardan bir şey almamı istedi. Ben de bir kamçı aldım. Bu kamçı, hem Kazakistan'ın hem de bir köy çocuğu olarak çocukluğumun sembolü ve bir hatırasıydı.

Nazım ağabeyin annesi rahmetli Çiçek nine o zaman 75 yaşındaydı. Onunla konuştuklarımızı dergimizin 2006/6. sayısında yazmıştım (Bu yazı **Ahıska Araştırmaları** adlı kitabıma da konuldu).

Nazım ağabeyin bir ayağı Türkiye'deydi. Her gelişinde telefon ederdi. Ya bizim evde ya da şehirde bir yerde yemek yer, oturur sohbet ederdik. Son gelişinde **Bu Dosyayı Kaldırıyorum** adlı kitabımın medyadaki fırtınası devam ediyordu. TV kanallarında dinlemişti. "*Hocam bu kitaptan niçin bana da vermedin ki okuyayım?*" diye sitem etti. O, hakikaten okuyan hemşehrilerimizden biriydi. Ertesi günü bir araya geldiğimizde kitabı imzalayıp verdim. O gece uyumamış, kitabı bitirmişti. İlk sözü şu oldu: "*Hocam adamları mahvetmişsin! Bu kitapla her şeyleri yerlere dökülmüş, sermayeleri heba olmuş! Feryat etmede haklılar...*" dedi, gülmüştük.

Ahıska Türklerinin özeti diyebileceğimiz Nazım Kadırov, vatan davamızın ve öz kültür değerlerimizin bilincinde bir şahsiyetti. Halkımızın dertleri üzerine birlikte kafa yordüğümüz nadir insanlardan biriydi. Değerli bir hemşehrimi ve dostumu kaybetmenin üzüntüsü içindeyim.

Nazım ağabeye rahmet diliyorum. Yakından tanıdığım aile efradı ile camiamızın başı sağ olsun.